

INSPIRACE

Těla a knihy nejsou než způsoby, jimiž povstává příběh...

V roce 1993 vyšla v brněnském nakladatelství Ohnisko kniha Jiřího Pastýře *Smutek Sebesám*. Text plný obrazů, text smutkem naplněný, text bolestný, text o hledání sebe sama, o hledání jinačnosti.

Jiří Pastýř, homosexuál, který svou nejistotu, své tápání proměňuje v písmena svého deníku. Tehdy jsem knihu přečetl jedním dechem a zařadil ji do své knihovničky knih zásadních a důležitých. Už tenkrát přemýšlel jsem o obrazech, obrazech Smutku Sebesama v šeravém divadelním svitu. Pastýř stal se mi společníkem,

položkou na seznamu textů, které jsem chtěl přivést k inscenování.

V létě 2005 začal na hronovském festivalu divadelní Pastýř získávat své první kontury. Obrisy mozaiky, první kamínky... Deníky začaly kolovat. Chlapci se pustili do čtení. Podzimní intenzivní víkend... jedenáct mladých mužů... text... ohmatávání jinačnosti... hledání cesty k postavě... vytváření textu... Deník se rozpadá do vět, aby se z nich následně staly promluvy postav a znovu se seskládaly v nový text.

Pokračování na čtvrté straně

CUBE

Výstava maleb Ivany Macháčkové nazvaná CUBE vychází z původních 18 prací uvedených při školní klauzuru na téma Goethův Faust (JAMU 2005). Autorka v tomto tématu nadále pokračovala a vytvořila tak sérii pohledů do Faustova pokoje. I proto měl název výstavy původně znít Faustovské téma - ztracení v čase a prostoru. Téma se však průběžně posouvalo, až se ustálilo v záznamu několika pohledů do pokoje (kostky) v průběhu jedné hodiny (od 23:00 do 0:00). Zároveň se změnil i název výstavy na CUBE (kostka).

Pokračování na druhé straně

Slova šéfredaktora

Vážená čtenářko,

Vážený čtenáři,

koncem února se na Hasičce objeví první „domácí“ premiéra sezóny 2005-2006 – divadelní inscenace deníkových zápisků Jiřího Pastýře *Smutek Sebesám*.

Této novince je věnována velká část únorové Inspirace. Můžete si přečíst jak rozhovor s autorem literární předlohy, tak s režisérem jejího divadelního zpracování. Více o hře se dočtete i ve slovech dramaturga.

V tomto čísle ale také najdete něco o pravidelných hasičkových ekologických přednáškách „Přejďte na zelenou“, o výstavě maleb Ivany Macháčkové nebo si můžete přečíst reportáž z představení Čtverylka vrahoučiči, s kterým k nám v lednu zavítali studenti JAMU.

Přeji Ti příjemné počtení.

Vítek Dostál

Rozhovor – Jiří Pastýř

Autor deníkových zápisků, ze kterých vzniklo divadelní představení se musel stát velkým otazníkem pro všechny, kteří přečetli jeho knihu.

Zde vám nabízíme rozhovor s tím, který se před třinácti lety rozhodl zůstat v anonymitě.

Vzpomenete si ještě, kdy jste napsal první řádky do svého prvního deníku a proč?

Jednoho dne jsem vešel do lesa jako jinam, jako radikálně jinam - doslova, ke kořenům; kdesi vysoko nade mnou volal pták. Nebyl to ani tak chrám jako spíš kompost: vegetabilně organická primordialita; zdědil jsem království skrz alchymii hnití a tlení. Jistě, pochopil jsem to mnohem později - ale

prožíval jsem to už tehdy: ohromilo mě to, cítil jsem, že se všechno změnilo. Bylo to iniciační a já jsem si to zapsal - mohlo mi být tak... devět? (Nemůžu ovšem vyloučit, že je to jen vzpomínkový klam; jenže paměť přebudovává naši minulost tak, aby nás vedla ke skutečnosti, nikoli od ní: vzpomínky jsou skutečnější než sama skutečnost.) Zajímavější je ale to, proč jsem první deník psát přestal:

všechno po Tom bylo už jen všední a obyčejné, ba hůř, zcizené... Začal jsem si znenáhla připadat jako v exilu - a ten pocit podstatně nepatřičnosti mě (m)učí dodnes: vím sice, že cesta domů začíná všude, kdekoli, že je v každé bytosti a věci, v každé myšlence či pocitu... a přesto se na ni nemůžu vydat. Protože vyjít musím ze sebe...

Pokračování čtvrté na straně

CUBE – Pokračování z úvodní strany

Autorka maleb Ivana Macháčková vystudovala uměleckoprůmyslovou školu umění v Uherském Hradišti, Zlínskou vyšší odbornou školu umění a od roku 2000 studuje na Divadelní fakultě JAMU obor scénografie.

Řekli či napsali o autorce:

„Je to jedinečný, pro mě dosud nevídaný přístup k pojetí času a prostoru. Je to vlastně taková reality show přenesená na plátno.“

B. Hnátková, kunsthistorička

„C'est enthousiasmant, prodigieux, fantastique. C'est... c'est hallucinant! Oui, hallucinant, c'est ça!“
A.-M. Dupont, francouzská kritička

„Trochu výstřední, trochu provokující a trochu - abych tak řekl - prudérní, že. Ale dobrý.“

V.Havel, myslitel

Sylova Hudcová

Rozhovor – Milan Šinkora

Chtěli bychom vás blíže seznámit s přednáškami „Přejděte na zelenou“, s nimiž se pravidelně setkáváte v našem programu. Jejich organizátorem je Milan Šinkora, dlouholetý člen souboru ÚstaF a nyní také správce našeho kulturního centra tedy „Pan Hasička“.

Jak ses dostal k pořádání přednášek zrovna na téma ekologie?

V současné době se snažím úspěšně dokončit na MZLU v Brně obor Odpadové hospodářství a oblast nakládání s našimi odpady, ekologie a všechno možné, co s tím souvisí, se stalo, vedle sedmiletého působení v souboru ÚstaF, mým koníčkem. I přes značnou odlišnost těchto zájmů jsem se rozhodl je propojit v něco užitečného. Myslím si, že díky Hasičce se to úspěšně daří ve formě přednášek laděných do ekologie. Setkal jsem se s kladným ohlasem a velkým zájmem o tyto besedy a proto za nedlouho budeme slavit první rok našich pravidelných večerů.

O jakých zajímavých tématech se už besedovalo?

V průběhu toho roku jsme se mohli blíže dozvědět například něco o třídění a recyklaci odpadů, bioplynu a jeho využití, kompostování, tepelných čerpadlech, čistírnách odpadních vod a nebo ekologickým zemědělstvím a biopotravinách.

Přednášející jsou především lidé z řad peda-

gogů, kteří mě učili nebo učí a jsou odborníky na tu či onu oblast.

Jak jsi spokojený s účastí na přednáškách? O čem třeba lidé nejvíce diskutovali?

Přednášky se těší velké oblibě hlavně mezi odbornou veřejností, ale přibývá i laických posluchačů. Po teoretické části se vždy nejvíce diskutuje o praktických věcech, důležitých v běžném životě. Hodně diskutované bylo například téma tepelných čerpadel.

A o čem bude ta příští?

V únoru se mi podařilo pozvat pana Ing. Pavla Fajmana, který se zabývá alternativními zdroji energie a především solární energetikou. A v březnu mám příslibenou besedu o svozu komunálního odpadu ve městě Brně s Ing. Zdeňkem Konrádem. Témat, které zde ještě ale nezažněly mám pořád dostatek.

Téma připravila a ptala se Bohunka Jamborová

WWW.informacezbrna.CZ

Informační web pro venkovní reklamu a kulturní a společenskouannonci.

ZDE MŮŽE BÝT VAŠE REKLAMA

KONTAKTUJTE NÁS

eliska.bartosova@inspiracebrno.cz

Čtverylka vrahounčina

Nepamatuji se, že by kdy bylo na Hasičce tolik lidí.... Většina obecnostva si celé představení užila vestoje, jen pár lidí mělo to štěstí, že si sedlo.

V neverbální černé grotesce si hlavní představitelky zahrály Martina Krátká a Sára Venclovská, studentky JAMU, ateliéru Klaunské scénické a televizní tvorby (+ Marilyn Monroe).

Z básně Čtverylka vrahounčina Eberhardta Hauptbahnhofa se odvíjí celý příběh o vztahu dvou sester, který se zlomí ve chvíli, kdy se jedna z nich vdá...

Představení je založené pouze na neverbálních prostředcích, vše je sdělováno skrze pohyb a mimiku. Silné zastoupení má i dramatická hudba A. G. Schnittkeho a promyšlené nasvícení scény light designerem Janem Šušklebem.

- „Bylo to fakt fajn.“ (JAMÁK)

- „Nooooooo, já si myslím, že ta jemná svetrovitost tohoto představení jasně poukazuje na snahu autorky přiblížit divákům pantomimické představení na dřevěných prknech.“ (kamarád JAMÁKA, který mu tímto dopřával čas dojít na toaletu)

Sylva Hudcová

!!!SOUTĚŽ!!!

Vážená čtenářko,

Vážený čtenáři,

máš možnost soutěžit o CD Píseň písní z produkce ÚstaFu Brno. Stačí, když nám napišeš, které představení z programu Staré hasičky tě v roce 2005 nejvíce zaujalo a proč. Odpověď nám můžeš poslat do 28. 2. 2006 na adresu soutez@inspiracebrno.cz. Z došlých odpovědí bude vylosován jeden šťastlivec, který obdrží cenu.

Představování Dream teamu Staré hasičky

Lucie Bekrová se narodila ve Valticích ve znamení Lva. Hned po třech týdnech byla rodinou přestěhována do Brna. Na jižní Moravu se však stále ráda vrací za babičkou, za dědou, za vinohradem a za dědovým sklípkem.

Po základní škole navštěvovala Gymnázium Pastviny v Brně Komíně, kde také v šestnácti letech začala chodit do divadelního souboru ÚstaF, s čímž do současné chvíle nepřestala. Ztvárnila mimo jiné roli Šulamit v inscenaci Šalamounovy Písně písní.

Po úspěšné maturitě navštěvovala jazykovou školu a získala mezinárodně uznávaný certifikát. V současnosti studuje vyšší odbornou školu sociální.

Zbožňuje pohádky – její nejoblíbenější je Malá mořská víla s Miroslavou Šafránkovou. Má ráda zábavu, kterou umí i osobitě vytvářet. Je skutečnou Lvicí ke cti svého znamení.

Jaký je tvůj nejoblíbenější sport?

Můj nejoblíbenější sport je...není to sex, jak "vtipně" tordí většina lidí. Je to v současné době plavání. Hlavní důvod je to, že i když si člověk mákne, tak není zpocený, což bytostně nesnáším. Rejpalové by dodali, že jsem závislá na pocitu čistoty. V létě mám ráda brusle, i když odborníci na slovo vzatí tvrdili, že mám silný styl. Nevadí mi to. Pak taky kolo, ale jezdím pomalu a neumím pracovat s převody. Nevadí. Není důležité vyhrát, ale zúčastnit se! Taký sem byla nedávno v posilovně, ale u většiny strojů jsem se bála o svůj život a činky měly nejméně pět kilo, což bylo moc, takže jsem tento druh vyžití zavrhl. Letos sem ještě objevila petanque. To je tak jediné, co mi jde.

Které město/místo máš nejraději?

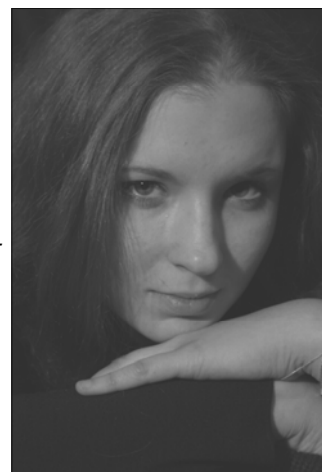
No zeptejte se mě za třicet let, až toho budu znát víc. Ráda se vracím do Sedlece u Mikułova. Nebe je tam tak modrý, že by to ani Renoir nevymaloval. A hvězd tam je! Ráno vás budí kohouti. A když jdete do malýho krámků pro právě upečený chleba tak si umyjete nohy v rose. Mám tam babičku, dědu, vinohrad. Slunce se opírá o Pálavské vrchy, ostré bodá do očí. Úrodná Morava. Ale nejlíp je stejně u dědy ve sklípku – pravě moravské!

Mám ráda Brno, nemáme sice tolik památek, jako Praga caput regni, ale zase tady není tolik špíny a - promiňte to slovo - póvlu (tj. prostitutek, feťáků, pasáků atd.). Člověk projde město za chvíli, všechno je po ruce a ještě může říct, že žije v druhém největším městě v Česku. A když chce člověk někam vypadnout, tak stačí kousek za Brno a je v přírodě. Mně se líbí skoro všude, na každým městě se mi líbí něco, ať už je to kostel, nebo náměstí, všude může být hezky, stačí koukat.

Máš doma nějaké plyšové zvíře?

Asi jo. To musí mít asi každý. Pamatuju si z dětství na většího modrýho medvěda. Lehával se mnou v posteli...platonicky, samozřejmě, protože jsem se v noci bála. Jinak jsem měla ráda takový ty věci s divným jménem: „mončičáky“. Vydával neidentifikovatelný zvuky. Ale oba už jsou asi někde v plyšovém nebi.

Připravil a ptal se Vítek Dostál

OD 9. DO 12. BŘEZNA SE BUDE V BRNĚ KONAT JARNÍ DIVADELNÍ FESTIVAL – KVALIFIKACE NA CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKY AMATÉRSKÝCH DIVADEL. STARÁ HASIČKA JE JEDNÍM Z PROSTORŮ, NA KTERÝCH SE BUDOU ODEHRÁVAT PŘEDSTAVENÍ SOUBORŮ USILUJÍCÍ O ÚČAST ŠRÁMKOVĚ PÍSKU NEBO WOLKEROVĚ PROSTĚJOVĚ. SLEDUJTE INTERNET A DALŠÍ ČÍSLO INSPIRACE A DOVÍTE SE VÍCE O PŘEDSTAVENÍCH A PROGRAMU HASIČKOVÉ ČÁSTI FESTIVALU.

Rozhovor – Jiří Pastýř, pokračování z úvodní strany

Čtete si někdy své staré zápisky, když vás obklopí to "všední a obyčejné"?

Když jsem anamorfoval část deníků do podoby knihy, stalo se toto:

1. Přestal jsem užívat psychofarmaka.
2. Přestal jsem psát deník.
3. Přestal jsem si v něm číst.

A teď, po 15 letech, mi lékaři začínají znovu nabízet antidepressiva a z Brna (!) se ozval Zdeněk (dramaturg představení – pozn. redaktora), aby mi ten SMUTEK odzrcadlil: zase ho tedy budu "číst", tentokrát Vámi...

A z hloubi duše cítím vzmáhat se touhu znovu začít psát... a vím: psát deník, ale spoň pro mě, nebyla snaha vykastrovat čas a proměnit toky a plynutí v kámen - a už vůbec ne pervertovat skutečnost do literatury jako zpodstatnělé arteficiality či jalového šperku vystavovaného na odio. Ne: byla to psychoterapie; a dnes, po několikaleté léčbě institucionalizované, bych dodal, že je to psychoterapie transcendentální: psát deník je cesta LABYRINTEM, v němž se transformujete Reflexivní INTROVERZÍ opakovanou do Nekonečna: psát deník je modlitba: jednoho dne se v ní spatříte jako SEBESÁM: jako boží jiskra...

Napsal jste, jak se váš život po vydání knihy změnil. Nebo se změnil ještě víc? A toužil jste někdy vystoupit z anonymity a říct: Já jsem Jiří Pastýř? Přemýšlel jste o tom?

Neuvědomuju si, že by se mi život změnil PO vydání deníků; k přepodstatnění došlo, když jsem je přepisoval do knižní podoby - a právě tím. Protože tak jsem zároveň přepsal i samu skutečnost: svůj deník nechápu jako lstivé zařízení na čtenáře, jako past udělanou tak, aby... kdo ho čte bez intimní participace, s objektivní - a tím objektivizující! - literární distancí, ten se nutně se mnou mine (a pomine). Proměna se děje prožitkem: sám sebe jsem tehdy přepsal! Jenže... tu podobu jsem vyčerpával - zdá se, že jsem teď dospěl k další fázi Velikého Díla; modlím se, aby to nebyla už putrefakce, a vím, že bude... Toužím po změně - a rozpadám se děsem už teď, v "poklidném bezpečí": všechno, co mám, mi to hnití vezme, všechno budu muset odevzdat, neponechám nakonec nic - nic z toho, co je odtud... než ono SEBESÁM. Jak osvobozující! Jak straš-

ně bolestné...!

Proto ta kniha jako věc přišla vlastně pozdě (naštěstí): kdyby ji Milan Ohnisko vydal dřív, utopil bych se v marnivosti; na to jsem už dneska starý... A pak, nezapomeňte, že většina recenzí na můj SMUTEK byla výjimečně odsuzujících; a nešlo jen o to, že je to špatná literatura! Trubači a hlasatelé Pravdy v tom textu neomylně rozpoznali především špatného člověka!

Proč bych měl strkat ruku do tlamy Strážce falešného prahu a divit se, že kouše?!

Myslíte si, že je člověk do deníku skutečně upřímný? Nepočítá podvědomě s tím, že si jeho zápisky jednou přečtou ti, o nichž píše?

A i kdyby počítal - musil by být neupřímný?! To se přece nutně nevylučuje! Já vím, je to proti té nové francouzské módě, vyvrcholení dějin hanby novověké distance a fragmentace... dobře, ať si to každý vykládá jak potřebuje. A to je přesně to! Mně už skoro vůbec nezajímá, CO si lidé myslí - sjíždím se na tom, PROČ si to myslí: MOTIVACE a E-MOCE, to mě zajímá, to mě fakt vzrušuje; a obojí by se navíc, stejně jako duše a život vůbec (i srdce!) dalo přeložit do řečtiny jako THYMOS - což je přesmyčkou slova MYTHOS: a to je příběh. Vyprávění. Živé je to, co bere počátek samo v sobě, autor svého vlastního příběhu: PŘÍBĚH ŽIVÝ! PRAVDA ŽIVÁ! A to je velmi prastaré, i když, chachacha, dnes je ta kabala vlastně taky módní; nejlepší na tom je, že tuto radostnou zvěst nám nepřinesli mudrci ze Západu, nýbrž pouťová zpěvačka, Černá Madonna... jsem skoro v pokušení říct.

Ale opravdu, jestli je to všechno nevědomé - jak vám můžu odpovědět, totiž vědomě zformulovat svou odpověď?! Tak to zůstává podstatným tajemstvem: žádného člověka nevyčerpáte! Stejně jako text: on sám je textem! Interpretaci je ajin čili nekonečně mnoho...

A tím zároveň odpovídám i na Vaši explicitní otázku:

Jako by platilo, že deník je natolik upřímný, do jaké míry je upřímný jeho autor - a především sám k sobě, zajisté. Jenže ve skutečnosti, právě proto, že podstatný díl se vynořuje z nevědomí, ba v něm zůstává stopen, v jeho Stínu, může být (a vždycky svým způsobem je) - aniž si to autor vědomě přál - jeho deník upřímnější než je on sám: ukazuje mu SEBE SAMÉHO "jako v zrcadle, nejen v hádance": proto je možné psát deník jako psychoterapii a jako modlitbu... Skutečným deníkem se autor nejen projevuje, on se jím - a to i kdyby zoufale, urputně nechtěl - vždy už i zjevuje...! A především sám sobě!

Možná ale, že jsem tu otázku trochu pokroutil - možná jste prostě myslel, že člověk - ať už s tím počítá vědomě nebo ne - všechno, co dělá - i myslí, nejen píše - napřahuje ve skutečnosti k někomu a v závislosti na něm - a nemůže to nedělat: já je vždycky nějak výsostně Ty. Zajisté. A proč by právě toto, znovu opakuju, mělo vést nutně k neupřímnosti?! Nemůže tomu být taky naopak?! Co když je to jen trójský kůň - způsob, jak vyslovit a nechat VYSLYŠET všechno to, co vysloveno nebylo, protože nesmělo - ač mělo?!

E-mailový rozhovor bude pokračovat v březnovém čísle Inspirace. Ptá se Vítek Dostál

Těla a knihy nejsou než způsoby, jimiž povstává příběh..., pokračování z úvodní strany

Kluci ožívají postavy, učí se text. Na scéně se objevuje klavír, který rozeznívá původní skladby Vítka Šměrka a dokresluje atmosféru deníkových zápisků. Verše Smutku ožívají osobitým projevem Pavla Rybičky za doprovodu kytary. Režisér Roman Mach vykouzlil scénu z papíru... stránky vytrhané z deníku... Nový deník, deník sedmidenní. Pastýř se stává mozaikou seskládanou z různých JÁ. Různá vidění jinakosti, homosexualita jako osud, jako stigma. Klavírní doprovod udává tempo, den střídá den a smutek bloudí po kraji. Intenzivní zkoušení, rodí se inscenace o toleranci... pochopení a nepochopení, hledání sebe, hledání cesty...

Krásná práce, jejíž výsledky bude mít divák možnost zhodnotit na únorové premiéře. Jisté rozechvění tu je, anonymní autor byl detektivně vypátrán, chce nahlédnout po letech opět sám do sebe. Autor na představení... Tak tedy ... zlomte vaz...

Zdeněk R. Šturma - dramaturg

Rozhovor – režisér Roman Mach

Nabízíme vám rozhovor s režisérem únorové hasičkové premiéry Jiřího Pastýře Smutek Sebesám, Romanem Machem.

Je to Tvůj první režijní počín?

Ano, když nepočítám každodenní režírování sebesama.

Co tě motivovalo k tomu, vyzkoušet si práci režiséra?

Chtěl jsem být REŽISÉREM! A protože jsem si vyzkoušel být hercem a některé věci jsem si chtěl vysvětlit sám nebo je sám lidem vysvětlovat.

Takže jsi i hrál, v čem?

V ÚstaFu, ve Vojckovi a ten Vojcek mě nejvíce motivoval k tomu, abych pracoval i režijně. A ještě jsem hrál v Ježíšových teplá-

cích, ale jen jako host. A ještě na základní škole ve Strašidle Cantrevillském.

Chtěl by ses režii zabývat i profesionálně?

Hmmm,... možná chtěl, ale to bych musel vystudovat... a to nevím určitě jestli bych to potom chtěl, ale možná bych se chtěl dožít víc než třiceti. Nevím, jestli bych zvládl profesionální režijní zátěž.

Kdy ses s knížkou Jiřího Pastýře Smutek Sebesám poprvé setkal a jaký jsi z toho měl pocit?

Když mi to dal Zdeněk Šturma před prázdninami do ruky. A ten první pocit? Krásný text, ve kterém je spousta moudrostí, krásných lidských věcí, krásných mezilidských situací a nebyl jsem si vůbec jistý, že něco tak intimního, krásného a deníkového může být divadlem.

Takže proto právě Jiří Pastýř?

To byla týmová práce s dramaturgem. Já jsem si to vlastně nevybral, já s tím pouze souhlasil... (smích).

Proč jsi s tím tedy souhlasil?

Byl to trochu „hec“. Ta knížka mně pomohla v určitých názorech dospět. Nikdo nic takového nezpracoval. A po pár prvních zkouškách jsem začal věřit, že to opravdu vznikne.

Bylo těžké vybrat z tohoto rozsáhlého poetického textu text pro divadelní hru?

Nebylo, protože nepředkládáme divadelní hru. A nebyl jsem na to sám, spíš to vybíral Zdeněk (dramaturg představení), jen jsme to spolu konzultovali.

Co jsi chtěl v této inscenaci nejvíce ukázat?

Že teplouši umí o lásce, mezilidských vztazích a každodenních situacích kolikrát mnohem krásněji mluvit než „normální“ heterosexuálové.

Bylo těžké dostat (ne)herce do takového složitě osobnosti a co ti přišlo, že byly hlavní překážky?

S herci, žádné překážky nejsou. Jen jsem se báł toho, že to je deník, že to není nic pro divadlo napsaného.

Snažíš se divákům ve hře pomoci nahlédnout do deníkových pocitů nebo přináší inscenace spíše příběh?

Po ději moc jít nemůžeme. Určitě spíš divákovi nabídneme směs pocitů a emocí a chci aby si divák sám prožil střípky z Jiříkových Smuteků a radostí a neustále hledal paralely mezi sebou samým a Jiřím.

Píšeš si deník?

Ne, jsem líný.

A psal sis ho někdy?

Ve Skautu, byly za to body.

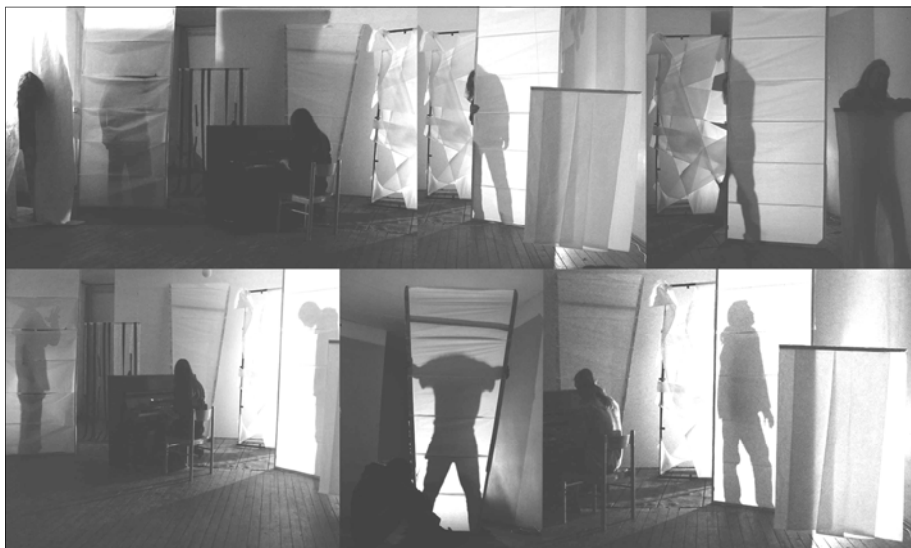
S jakým pocitem si myslíš bude divák odcházet z tohoto představení?

Myslím, že s příjemným, protože když se člověk dívá na Smutky někoho jiného, tak ho to spíš potěší. Doufám, že si odnese silné pocity a stejně jako já si odpoví na otázky, na které před tímto prožitkem odpověď neznal.

Máš v režijním plánu ještě nějaké věci?

Mám, ale ještě nevím jaké, a ještě nevím kdy...

Ptal se Vítek Dostál

Pohledy na scénu inscenace deníkových zápisků Jiřího Pastýře Smutek Sebesám

STARÁ HASIČKA

02 ÚNOR

Veškerá práce vztahující se k Inspiraci Brno a všem jejím projektům je realizována všemi účastníky bez nároku na honorář nebo jakoukoli odměnu. Pokud nás tedy v našich aktivitách chcete a můžete jakkoli podpořit, prosím, kontaktujte nás. Budeme vděční za jakoukoli pomoc.

Děkujeme

INSPIRACE

První ročník, čtvrté číslo, 1. února 2006

Autoři článků

Vít Dostál (šéfredaktor), Sylva Hudcová (redaktorka), Bohunka Jamborová (redaktorka), Zdeněk R. Šturma (externí spolupráce)

Fotografie

Markéta Maryášová (redakční fotografa), Jiří Matoušek (externí spolupráce), Roman Mach (externí spolupráce), Petra Vaňurová (externí spolupráce), archiv o. s. Inspirace Brno

Ilustrace

František Mach (externí spolupráce)

Editace

Vít Dostál

Korektura

Pavel J. Michele

Kontakt

casopis@inspiracebrno.cz

© Občanské sdružení Inspirace Brno 2006

ST 8.2. 19,30	Cestičky: Špicberky Zajímavé povídání o expedici „Špicberky 2000“, která v zimě za polární noci přešla vnitrozemí Špicberků na lyžích. A také promítání bohaté fotodokumentace.
SO 11.2. 19,30	Alterego: Maškarní večírek tentokrát na téma sport ve všech podobách. Hudba, tanec, soutěže, ceny a občerstvení.
ÚT 14.2. 19,30	Večer na téma ekologie: Obnovitelné zdroje energie – Solární energetika. V přednášce budou vysvětlena tato témata v orientaci na podmínky jejich používání v rámci České republiky.
ČT 16.2. 19,30	Přednáška: Přijďte si poslechnout poutavé vyprávění zasvěceného vypravěče o zajímavostech a tajemstvích, obklopujících hrad Pernštejn. Chcete-li se dozvědět více o historii, pamětihodnostech a chcete-li znát pravdu o tom, jak to je doopravdy s legendární pernštejskou lípou, prozradí vám to znalec a obdivovatel hradu Pernštejn p. F. Rosí
PO 20.2. 19,30	Vernisáž: Výstava fotek Davida Čecha. „Lidé“ – vyobrazení sociálních problémů lidí žijících na ulici nebo normálně... Výstavu si můžete přijít prohlédnout do 15. března.
PÁ 24.2. 19,30	Divadlo: Divadelní studio Stará hasička – Jiřího Pastýře Smutek Sebesám ...každý krásný chlapec je pravou podobou mého smutku... každý krásný chlapec je znamením... kontroverzní text... manifest tolerance... deníkové zápisky mladého homosexuála... devět jinochů na scéně objevuje trnitou cestu jinakosti a nahlíží do nitra samotinkého smutku... SMUTKU SEBESAMA... <i>nutná rezervace vstupenek – tel:774/124422</i>
SO 25.2. 19,30	Divadlo: Divadelní studio Stará hasička – Jiřího Pastýře Smutek Sebesám ...každý krásný chlapec je pravou podobou mého smutku... každý krásný chlapec je znamením... kontroverzní text... manifest tolerance... deníkové zápisky mladého homosexuála... devět jinochů na scéně objevuje trnitou cestu jinakosti a nahlíží do nitra samotinkého smutku... SMUTKU SEBESAMA... <i>nutná rezervace vstupenek – tel:774/124422</i>

Galerie otevřena vždy 1 hod před začátkem programu nebo v neděli 15-17h
Kulturní centrum Stará hasička je podporováno statutárním městem Brnem